

Slaget vid Blankvattnet - Överfallet mot trossen" vintern 1118

Hade Hanna Långe tagit ett steg till hade hon blivit upptäckt. Skydd bakom en tät gran frös hon till is. Bara tjugo meter ifrån henne passerade ett trettiotal fiendesoldater i riktning mot trossen. Bara en tanke fanns i Hannas huvud: Hon måste komma före dem till lägret!

Det var sista veckan av hennes tjänstgöring som vakt och spanare och hennes skor var alldeles utslitna av allt spring i skogen. Det var också tredje gången hon sänts ned till Hunalands ena tross, den som förestods av hennes ätt. Först gången hade det varit hennes livs dröm och det stora äventyret. Det senaste årets dagliga träning i att skjuta pilbåge mot rörliga mål var över. Nu var det på riktigt och hennes långtråkiga vardag till ända. Ätten hade tolv ungdomar som påbörjat denna träning långt innan kriget bröt ut och nu sändes de fyra i taget för tjänstgöring. De byttes ut samtidigt som oxkärorna med förnödenheter. Hemresans munterhet förmörkades av att då fraktades även de svårast skadade och för alltid lemlästade åter till Hunaland, ofta kvidande av smärtor när benpipor skavde mot varandra i den gropiga terrängen. De fyra vaktande ungdomarna hade att ständigt röra sig i en vid cirkel runt trossens läger nere vid den lilla sjön Blankvattnet, ihop med andra mer erfarna. En i taget i tvåtimmarspass dygnet runt. Spännande första gången men snart enformigt. De var hela tiden tvungna att variera slingan så stigarna inte skulle bli för tydliga.

Så snart fienden hade passerat vände sig Hanna om och sprang som en hind den kortaste vägen mot lägret. Aldrig hade hon sprungit så fort i hela sitt liv. Med ett skräckens grin kom hon darrande i hela kroppen in i lägret och allt stannade upp. Det enda hon kunde få fram var:

– Dom kommer!

Allt blev liv och rörelse. Alla grep efter sina vapen. De med lindigare skador försökte resa sig och greppa sina yxor. Två krigare från Långe fanns alltid fullt rustade i lägret. Just nu var det Berulv och Høk. Berulv lyfte sitt väldiga horn och blåste en lång signal som ekade över sjön. Hanna och de tre andra ungdomarna intog sina poster med var sin hög av pilar. Så var fienden över dom. Vrålände rusade Berulv och Høk mot dem så snart de blev synliga och en jämn ström av pilar sköts från flankerna. De obehäpnade i lägret försökte fly medan ett dussintal personer med yxor och spjut slöt upp bakom de två krigarna. Med våldsam kraft svingade Berulv sin väldiga tvåhandsyx och klöv den första motståndarens sköld och skalle. Med sin rena kroppskraft stoppade han upp de två efterföljande motståndarna och därmed hela gruppen av fiender innan de hunnit sprida ut sig. Den ena av dem föll med två pilar i veka livet. Så stöttes ett spjut rakt genom Berulvs hals och han föll död till marken. Även Høk lyckades fälla ett par motståndare innan han snubblade på en fallen man och fick ett hugg som fällde honom.

Motståndarna hade tappat fart genom det motstånd de mött men skyndade nu framåt igen och spred ut sig på bredden. De högg mot alla de kom åt. Så hördes galopperande hästar och stridsrop från väster. För de närvarande kändes det som en evighet men det var säkert bara en minut innan ett stort antal krigare från Sköld och Snok med Tegn Gillög av Sköld i spetsen

plöjde in i lägret. Motståndarna vände direkt för att fly men gjordes ner till sista krigare innan någon av dem hunnit mer än tvåhundra steg.

Förödelser i trossen var stor. Två unga bågskyttar var ihjälslagna och två var skadade. Vid sidan om Berulv hade ytterligare tretton personer mist livet. Fyra av dem var skadade krigare som lyckats resa sig men inte orkat lyfta sina yxor. De flesta övriga var mer eller mindre skadade. Minst drabbade var de som redan var svårast skadade och inte kunnat resa sig upp. Hök vaknade till sans men skulle alltid bära ett stort ärr över ansiktet.

– Det gör mig bara vackrare i kvinnors ögon, sa han med ett ansträngt leende medan såret syddes ihop. Alma hade klarat sig helt oskadd och inspekterade förödelserna. Det ena stora degtråget var vält och degen till dagens bröd var förstörd. När hon tittade ner i det 500 liter stora karet med färsköl låg där en hand som fortfarande grep om en yxa på botten. Hon fiskade obemärkt upp den: Allt öl behövdes och ingen behövde få veta... Sammantaget var förlusterna när det gällde livsmedel begränsade: Anfallet hade misslyckats genom att Hanna hunnit varna, om så bara två minuter innan fienden kom. Avgörande minuter. I krig dör människor, något annat var inte att vänta. Den svåraste förlusten var att en femtioliterstunna med Öjvinds starka öl träffats av ett spjut och sprungit läck så det mesta runnit ut. Alla var överens om att det var ett stort nidingsdåd att förstöra en gudagiven dryck som denna. Händelsen mot ölet måste hämnas snarast.

De fallna fiendesoldaterna samlades och lades på en lång rad nere vid sjön. Då gjordes en hemsk upptäckt: Mannen som gått närmast efter fiendens anförare och skjutits av Hanna var en hunalänning.

– Steingrim av ätten Knaphövde! Utbrast Hanna. Brynjulf skyndade till och instämde.

– Jodå, visst är det han alltid. För mig att han miste tre av sina barn vid Hede. Snart uppstod ett sorl och det pratades om att Steingrim var kung Ragnvalds halvbror, att han var fostrad av ätten Grim i Norge och att han inte setts till sedan kungen dog, vilket är konstigt då han var kungens märkesman. Hur var detta möjligt? En av de egna hade lett fienden till trossen bakom stridslinjen. Dagens helstekta svin hade vält i elden men var inte skadat. När solen sänkte sig var gick diskussionerna heta. En mängd krigare från många ätter var på plats för att äta och få höra vad som skett. Huvudfrågan var förståss förräderiet. När elaka blickar kastades mot andra från Knaphövde manade Sköld-Sörpe, ledare för Snoks flock i drottningshirden, till lugn.

– Att det finns ett ruttet äpple på ett träd säger inget om övriga äpplen. Om vår fiende lyckas splittra oss har de redan vunnit. Det ska inte ske. Den som kommer med ogrundade anklagelser får svara mot mig med svärd i hand. Är det förstått? Låt oss istället ära hjältarna. Låt oss skåla för Berulv av Långe som dog som den sanna viking han var. Låt oss även skåla för den unga Hanna Långe som hann varna i tid och själv fällde en vuxen krigare. Ännu är du för ung för att orka bära ett svärd men jag ger dig min dolk som tecken på min uppskattning. Må min heder även vara din!

Även Hök fick flera goda ord och många skämtade glatt med honom om det redan variga såret i ansiktet. Alla var överens om att det gjorde honom mycket vackrare. Hök log nöjt medan han försiktigt tuggade på det välgrillade kindköttet från kvällens svin.

